

РЕШЕНИЕ

№ 1841

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 71 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Даниела Г. Шанова

при участието на секретаря КАЛИНА Д. АНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от Даниела Г. Шанова Гражданско дело №
20221110138867 по описа за 2022 година

и взе предвид следното:

Производството е по предявен от Т. Б. Ц. срещу „.....“ ЕООД иск с правно основание чл. 200 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от **57160 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди (душевни болки и страдания), настъпили в пряка и непосредствена последица от трудова злополука от 16.05.2019г., причинила смъртта на Б О Ц – баща на ищцата, ведно със законната лихва считано от 16.05.2019г. до окончателното им изплащане.

В исковата молба се твърди, че починалият Б О Ц е бил зает по трудово правоотношение с ответното дружество, като е изпълнявал длъжността „шофьор на товарен автомобил, международни превози“, като при изпълнение на трудовите си задължения, в ..... претърпява ПТП и загива на място. Злополуката е призната от НОИ за трудова по смисъла на чл. 55, ал.1 КСО. Ищцата поддържа, че между нея и баща ѝ имало много силна връзка, като са живели заедно, в едно домакинство, с изключение на период от две години по време на нейния брак. Сочи, че като самотна майка подкрепата и опората на нейния баща, в т.ч. и финансова, били важни за нея и разчитала на него, като той помагал и за отглеждането на децата. Поддържа, че и към настоящия момент изпитва интензивни болки и страдания от загубата му. Претендира обезщетение за неимуществени вреди, възлизащи на 100 000 лв., като уточнява, че ѝ е изплатено застрахователно обезщетение, възлизащо на 42 840 лв., предвид което в настоящото производство търси разликата от 57 160 лв. Сочи още, че размерът на застрахователното обезщетение се определя от годишната брутна заплата на работника, като по трудов договор възнаграждението на починалия възлиза на 510 лв., но

реално получаваната сума била около 3500 лв., с която подпомагал семейството. Предвид изложеното, молят съда да уважи предявения искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който оспорва иска като неоснователен. Поддържа, че не следва да се заплаща обезщетение извън вече платеното от застрахователя. Навежда доводи за допусната груба небрежност от работника, тъй като по време на инцидента бил без предпазен колан, което се е оказало фатално за катастрофата. Сочи още, че починалият е загубил съзнание или е заспал, което е причинило пътния инцидент. Сочи, че ищцата към датата на смъртта на баща ѝ е на 34 години, т.е. не се е нуждаела от неговите грижи. Моли съда да отхвърли иска. Претендира разноски.

Направено е възражение за прихващане със сумата от 4314,81 лв. /левовата равностойност на 2206,05 евро/– разходи във връзка със съхраняването на тялото, кремацията и предоставянето на урна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 от ГПК във връзка с инвокираните в исковата молба доводи и възраженията на ответника в отговора на исковата молба, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 200, ал. 1 КТ за вредите от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50 % или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, **независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им**, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване – ал. 3.

Видно от законовата разпоредба фактическият състав за възникване на отговорността на работодателя, имаща по същество обективен характер, включва следните кумулативни предпоставки: наличие на трудово правоотношение между страните по делото, трудова злополука, претърпяна от работника или служителя в периода на трудовото правоотношение и причинила временна неработоспособност, трайна неработоспособност над 50 % или смърт, вреда – имуществена или неимуществена, и причинна връзка между професионалното заболяване или трудовата злополука и вредата. В настоящият случай всички посочени предпоставки са налице.

От фактическа страна по делото не се спори между страните, а и се установява от приетите писмени доказателства, че ищцата е дъщеря на Б О Ц. Няма спор, че същият е работил по трудово правоотношение в ответното дружество на длъжност „шофьор на товарен автомобил, международни превози“, както и че на 16.05.2019 г. по време на редовен курс в ..... същият е претърпял пътно- транспортно произшествие с управлявания от него камион с ремарке, в резултат на което е починал. Безспорно е, че посочената злополука е била призната за трудова злополука по см. на [чл. 60 от КСО](#) с разпореждане № 23675/ 30.09.2019 г. на длъжностно лице от ТП на НОИ- гр. София. Няма спор и относно

обстоятелството, че по силата на сключен от ответното дружество със ЗАД „Алианс България“ АД договор за застраховка „Трудова злополука“ застрахователното дружество е заплатило на ищцата застрахователно обезщетение в размер на 42840 лв.

Спорен между страните въпрос е дали е съпричиняване от страна на Николов на вредоносния резултат, с оглед своевременно въведеното от ответника възражение по чл. 201, ал. 2 КТ, с твърдение починалия да е управлявал МПС без поставен предпазен колан, както и че липсата на данни за какъвто и да е опит да задържи камиона на пътя навеждат на извода причина за процесното ПТП да е заспиване или загуба на съзнание от страна на шофьора.

Съдът намира това възражение за неоснователно, поради следното. Съгласно разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалия е допринесъл за трудовата злополука, капо е проявил груба небрежност. Съгласно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК, работодателят, въвел възражение за съпричиняване от страна на работника, следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т.е. при условията на пълно и главно доказване работодателят следва да установи не само, че работника е допуснал нарушение на правилата на безопасност на труда, но че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност /в т. см. решение № 207 от 28.02.2006 г. на III г. о. ВКС, решение № 719 от 10.11.2009 г. по гр. д. № 2898/2008 г. I г. о. ВКС, решение № 60 от 05.03.2014 г. по гр. д. № 5074/2013 на IV г. о. ВКС/. По реда на чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да бъде намалена само в изключителни случаи - само когато пострадалият е допринесъл за трудовата злополука като е допуснал груба небрежност, но вината на пострадалия не може да се предполага - доказателствената тежест за наличието на предпоставките по чл. 201, ал. 2 КТ е на работодателя, и изводът за наличие на груба небрежност не може да се основава на предположение. При липса на доказателства за осъществени от пострадалия конкретни действия в разрез с изискванията за безопасност на движението и за механизма на пътно-транспортното произшествие, категоричен извод за допуснатата груба небрежност не може да се направи, и възражението за съпричиняване поради проявена от работника груба небрежност не е доказано /в този смисъл Решение по гр. д. № 2898/2008 г., I г. о. и решение по гр. д. № 157/2004 г., III г. о., ВКС, постановено по реда на отменения ГПК, както и Решение № 62/24.02.2015 г. по гр. д. № 2798/2014 г. на ВКС – IV г. о., постановено по реда на чл. 290 от ГПК/.

След анализ на цялата съвкупност от доказателства по делото, в т.ч. протокол за трудова злополука и полицейски доклад на полицията в Т, к – ..... според настоящия състав на съда не може да се приеме, че пострадалия е допуснал груба небрежност при управлението на МПС, чрез допускане на такова тежко нарушение на правилата за движение по пътищата, с което да е съпричинил вредоносното събитие - същият се е движил с разрешена и съобразена с пътните условия скорост, след законоустановена почивка, с технически изправно МПС, няма данни да се е поставил съзнателно в състояние да не може

адекватно да управлява МПС /не е употребил алкохол или наркотични вещества/. Няма данни внезапната загуба на контрол върху автомобила да е в резултат от конкретно поведение на водача, което е несъвместимо със задълженията му при управление на МПС. Действително по делото се установява, че същият не е изпълнил задължението си по [чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП](#) да използва обезопасителен колан при управлението на МПС, но само по себе си това не е достатъчно да обоснове наличието принос по см. на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. За целта е нужно да се установи пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и реализираното увреждане */в този смисъл са и разясненията в ППВС № 17/18.11.1963 г./*, каквато би била налице, ако при правилно поставен предпазен колан би могло да се избегне вредоносния резултат или да се намалят по обем вредоносните последици. Установява се от полицейския доклад, че тежкотоварния автомобил се е отклонил от платното за движение и се е преобърнал, като за изваждането /освобождаването/ на тялото е било необходимо съдействието на екипи на пътна помощ и пожарната.

Обстоятелството, че смъртта на пострадалия би настъпила и в случай, че той е бил с поставен колан, не се и оспорва в отговора на исковата молба. При това положение неизпълнението на задължението за поставяне на колан не може да се приеме за съпричиняване на вредоносния резултат. При наличните по делото данни не могат да бъдат споделени доводите на ответника, че водача не е изпълнил задължението си по [чл. 20, ал. 1 ЗДвП](#) да контролира непрекъснато пътното превозно средство, което управлява. Вярно е, че по делото се установява, че автомобилът се е отклонил на дясно и е напуснал платното за движение, но не е установена причината за внезапната загуба на контрол от страна на водача, поради което не може да се изключи външно въздействие, което обективно да го е лишило от възможността да реагира */в този смисъл Определение № 763 от 06.11.2017 г. на ВКС, постановено по гр. д. № 2079/2017 г., III г. о./*. Не може да се вмени като проява на груба небрежност и загубата на управление от страна на водача, предвид липсата на спирачен път, доколкото както и самия ответник посочва липсата на реакция може да бъде обяснена с внезапно прилошаване. Ето защо, настоящият състав намира, че при установената по делото фактическа обстановка не може да се направи извод, че починалият работник е допуснал груба небрежност по смисъла на [чл. 201, ал. 2 КТ](#) чрез допускане на такова тежко нарушение на правилата по извършваната дейност, с което да е съпричинил вредоносното събитие. Предвид изложеното, всички наведени от ответника възражения в горния смисъл за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на наследодателя на ищцата, поради допуснатата от него груба небрежност, следва да се приемат за недоказани.

За доказване на претендираните вреди – претърпените от ищцата болки и страдания вследствие на загубата на нейния баща в резултат на процесното събитие и неговите последици, отношенията между същите, в производството са събрани гласни доказателствени средства: показанията на свидетелката А А С - майка на ищцата и бивша съпруга на починалия, които като непосредствени, достоверни, несъдържащи вътрешни противоречия и противоречия с останалите допуснати по делото доказателства, се кредитират от настоящия състав.

От показанията на св. Самоволска се установява, че отношенията между Б Ц, дъщеря му и двете ѝ деца са били установени при условия на взаимност и подкрепа, близост и непрекъснат контакт. Независимо, че ищцата изградила свое семейство, отглеждала сама двете си малки деца в едно домакинство с баща си. Несъмнено ищцата, в качеството на дъщеря на загиналия се явява един от най-близките му хора, която в най-голяма степен е изпитала страдание от неговата смърт. С приетите по делото гласни доказателства е установено, че Б Ц е бил опората на семейството, той се е грижил за всички и те са разчитали на него. По между им са съществували отношения без пререкания и скандали, с привързаност, топлина, близост, помагали са си, в дните, когато баща ѝ бил на път са се чували постоянно, по няколко пъти на ден, поради което за ищцата моралните вреди от преживяната смърт са с голям интензитет. Безспорно внезапната му смърт я е лишила от неговата обич, морална и материална подкрепа и ѝ е причинила дълбоки и непреодолими страдания. Изживяла е и продължава да изживява мъка и страдание, което състояние макар и да е без усложнения, то е в резултат на неблагоприятно събитие със стресогенен ефект от висок ранг. Не на последно място самият начин на узнаване за смъртта на баща ѝ поставил ищцата в остра стресова ситуация. От свои близки родственици, разбрала, че е станал някакъв инцидент с баща ѝ и най-вероятно той е загинал. От фирмата – работодател на Цинцарски ѝ казали „нашите съболезнования, но още не знаем какво се е случило с баща Ви“. Ищцата търсила в интернет и намерила на телефона си мястото на катастрофата на магистралата. Там имало снимки, виждал се преобърнат камион и част от тяло и така разбрала, че е баща ѝ.

Предвид така изложеното, съдът намира, че ищцата по делото е търпяла болки и страдания от загубата на своя баща, за които неимуществени вреди има право на обезщетение.

Начинът за определяне на размера на следващото се обезщетение при причиняване на смърт и съдържанието на понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД са изяснени в Постановление № 4 от 23.12.68г. на Пленума на ВС, съгласно което следва да се преценят всички съотносими обективни обстоятелства - вид, характер на увреждането, начин на извършване, реално причинените морални страдания, възрастта на пострадалия, общественото му положение, отношенията между него и близките му, търсещи обезщетение, както и всички други релевантни към конкретния случай факти и обстоятелства. Обезщетението за неимуществени вреди от смъртта на пострадал от трудова злополука възмездява страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от близките на починалия. Изхождайки от предпоставката, че неимуществените вреди са неизмерими в пари, съдът при определянето на дължимите обезщетения съобрази следното:

Заявените претенции за обезщетение за неимуществени вреди са за сумата от 57160 лв., представляващи разликата между считаната за дължима от работодателя сума от 100000 лв. и полученото застрахователно обезщетение в размер на 42840 лв. Съобразявайки всичко гореизложено съдът намира, че доколкото понесените морални страдания могат да бъдат определени в техния паричен еквивалент, както и съществуващите в страната общественно-

икономически условия на живот, то следва да бъде определено по справедливост обезщетение в размер на 80000 лв. С отчитане на размера на полученото застрахователно обезщетение от ищцата дължимата сума, за която иска е основателен, възлиза на 37160 лв., за която сума следва да се уважи, като се отхвърли за горницата до пълния предявен размер от 57160 лв.

По възражението на работодателя за прихващане на така определената сума със сумата от 4314,81лв. от дължимото на ищцата обезщетение, представляваща левовата равностойност на сумата от 2206,05 евро, представляваща стойността на извършените от работодателя разходи във връзка със съхраняването на тялото, кремацията и предоставянето на урна, съдът намира същото за неоснователно. Съдът намира, че това представлява задължение на работодателя във връзка с трудовото правоотношение и в случай, че разходът би бил извършен от наследниците, последният би представлявал настъпили имуществени вреди в резултат на злополуката, които следва да бъдат поети от работодателя. В случая работодателят е заплатил тези имуществени вреди, сумата, независимо в какъв размер е същата, е платена във връзка с настъпилата трудова злополука, като в тежест на работодателя е да отстрани последиците от същата и да поеме разходите по съхраняване на тленните останки и кремацията на пострадалия. Ето защо сумата не е неоснователно платена, същата е платена в изпълнение на задълженията на работодателя и с тази сума не са се обогатили наследниците на пострадалия. Нещо повече, освен задължение на работодателя, вменено му с разпоредбите на КТ, заплащането на тази сума представлява изпълнение на нравствен дълг по смисъла на чл. 55, ал. 2 ГПК от страна на работодателя, поради което и същата не би подлежала на връщане в случай, че е била платена без основание. Ето защо възражението за прихващане се явява неоснователно.

На осн. чл. 84, ал. 4 ЗЗД, вр. с чл. 212 КТ на ищцата се дължи законната лихва върху обезщетението от деня на увреждането - 16.05.2019г. до окончателното плащане на обезщетението. Същата е претендирана, поради което следва да бъде присъдена.

Относно разноските по производството:

При този изход на спора право на разноски се поражда в полза и на двете страни, които претендират такива.

Ищцата претендира присъждането на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 ЗА. Представен е договор за правна защита и съдействие за осъществено процесуално представителство, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, което води до прилагане на разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА и на процесуалния ѝ представител следва да се определи адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважения иск, което ответника да бъде осъден да заплати. Въз основа цената на предявения иск в размер на 57160 лв. и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА препращащ към НМРАВ, според чл. 7, ал. 2, т. 4 от същата, адвокатското възнаграждение за процесуалното представителство на ищцата възлиза на 5223 лв., от което съразмерно с основателната част на иска, ответникът следва да заплати адвокатско възнаграждение в размер на 3395,50 лв.

Независимо, че ищцата е освободена от заплащане на такси и разноски в производството, същата не е освободена от репарирание разноските на ответната страна, при отхвърляне на исковите изцяло или частично, както е в настоящия случай. Ответникът претендира разноски в размер на 5233 лв. за адвокатско възнаграждение. Предвид това ищцата следва да бъде осъдена да заплатят на ответника съразмерно на отхвърлената част от иска сумата от 1827,50 лв., представляваща сторени в производството разноски.

Съгласно чл. 78, ал. 6 и чл. 83 ГПК ответникът следва да бъдат осъдени да заплати по сметка на съда държавната такса съразмерно на уважената срещу него част от иска в размер на 1886,40 лв.

По арг. от чл. 78, ал. 6 ГПК дължимата държавна такса за разглеждане на отхвърлената част от иска следва да остане за сметка на бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК ....., със съдебен адрес гр. .... – чрез адв. С., да заплати на Т. Б. Ц., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. .... – чрез адв. В., на основание чл. 200 КТ обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания от смъртта на Б О Ц, настъпила на 16.05.2019 г. вследствие на трудова злополука в размер на **47160 лв.**, ведно със законната лихва от датата на злополуката – 16.05.2019г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за неимуществени вреди за горницата до пълния предявен размер от 57160 лв.

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК ....., със съдебен адрес гр. .... – чрез адв. С., да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗА на адв. Т. В.- САК, ЕГН *****, със служебен адрес гр. ...., сумата от **3395,50 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищцата Т. Б. Ц. в настоящото производство.

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК ....., със съдебен адрес гр. .... – чрез адв. С., да заплати по сметка на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата **1886,40 лв.** – държавна такса.

ОСЪЖДА Т. Б. Ц., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. .... – чрез адв. В., да заплати на „.....“ ЕООД, ЕИК ....., със съдебен адрес гр. .... – чрез адв. С., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **1827,50 лв.** – разноски за производството.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____